

Vulpoiul ia borcanul, se uită la el, îl zguduie,
și ascultă bine, poate va auzi ceva.
Dar nu se aude absolut nimic înăuntru!

— Nimic, nada, nups, spune el, dezamăgit.
Este un borcânel plin cu nimic!

— Un borcănel plin cu nimic? În niciun caz, spune câinele.
Ia privește cum pun eu ceva drăguț înăuntru!
Câinele ia un creion și-o hârtie.
Pe primul bilețel scrie:
„Vulpoiul este cel mai frumos, dar și cel mai bun prieten al meu.”
— Ce drăguț! suspină vulpoiul.
Câinele desface capacul și pune bilețelul înăuntru.
— E rândul tău acum, spune el și îi dă și vulpoiului
creionul și o bucată de hârtie.
— Știu deja! Știu deja ce să scriu, zice acesta, săltând vesel.
Și scrie: „Îl iubesc pe prietenul meu câine, este atât de drăguț!”
Și acel bilețel ajunge tot în borcan.
— Dacă tot continuăm să scriem lucruri frumoase,
vom avea în curând un borcan plin cu lucruri drăguțe!

Curând, toate animalele pădurii ajung să știe
de existența borcanului cu iubire.

Bufnița, iepurele, maimuța, girafa, elefantul și ursul
scriu cu toții ceva drăguț unul despre celălalt.
Borcănelul se umple cu cuvinte frumoase.

